

Sygn. akt III AUz 47/19

POSTANOWIENIE

Dnia 9 kwietnia 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący SSA Krzysztof Szewczak

Sędziowie: SA Małgorzata Rokicka-Radoniewicz

SA Barbara Mazurkiewicz-Nowikowska (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 9 kwietnia 2019 r. w Lublinie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy M. Ś. (1)

z udziałem zainteresowanego R. T.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o wysokość podstawy wymiaru składek

na skutek zażalenia M. Ś. (1)

na postanowienie Sądu Okręgowego w Lublinie VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zawarte w punkcie II wyroku z dnia 10 grudnia 2018 r., sygn. akt VIII U 275/18

w przedmiocie zwrotu kosztów zastępstwa procesowego

postanawia:

oddalić zażalenie.

Sygn. akt III AUz 47/19

UZASADNIENIE

Postanowieniem zawartym w wyroku z dnia 10 grudnia 2018 r. Sąd Okręgowy w Lublinie zasądził od M. Ś. (1) na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. kwotę 1800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu Sąd pierwszej instancji podnosił, że o kosztach orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Wysokość kosztów, na które składało się wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika ZUS została ustalona w oparciu o przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz.U z 2018 r., poz. 265). Sąd Okręgowy zaznaczył, że w sprawach dotyczących podstawy wymiaru składek wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika oblicza się od wartości przedmiotu sporu. Pełnomocnik ZUS wskazał, że wartość przedmiotu sporu stanowi wartość składek ustalona na kwotę 5961 zł. W takiej zaś sytuacji, zgodnie z § 2 pkt 4 powołanego rozporządzenia stawka minimalna wynagrodzenia radcy prawnego wynosi 1800 zł. Taką też kwotę Sąd pierwszej instancji zasądził od wnioskodawczyni na rzecz organu rentowego tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Zażalenie na powyższe postanowienie złożyła M. Ś. (1) domagając się jego zmiany. W uzasadnieniu podkreśliła, że Sąd Okręgowy nie zbadał i nie odniósł się do okoliczności, czy wskazana przez pełnomocnika ZUS wartość składek ustalona na kwotę 5961 zł faktycznie stanowi wartość przedmiotu sporu. Zdaniem strony w realiach niniejszego przypadku wartość przedmiotu zaskarżenia może odpowiadać różnicy między wysokością składki wskazywaną przez ubezpieczonego w związku z dochodzonym przez niego tytułem podlegania ubezpieczeniom i wysokością składki wynikającą z tytułu ubezpieczenia przyjętego przez organ rentowy. Żaląca podnosiła, że Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 17 kwietnia 2009 r., sygn. akt II UZ 12/09, OSNP 2010, nr 23-24, poz. 301, zaprezentował również pogląd, w myśl którego, jeśli istotą sporu jest wysokość należnych składek na ubezpieczenie społeczne i ubezpieczenie zdrowotne, wartość przedmiotu sporu, a co za tym idzie wartość przedmiotu zaskarżenia, stanowi różnica między wysokością składek zapłaconych przez odwołującego się za sporne okresy a wysokością składek wyliczoną przez organ rentowy w zaskarżonych decyzjach.

M. Ś. (2) wskazała, że wartość przedmiotu zaskarżenia obliczona jako różnica wysokości podstawy składek między składką uiszczoną przez płatnika a ustaloną w zaskarżonej decyzji przez organ rentowy nie przekracza 5000 zł. Stawka minimalna wynagrodzenia radcy prawnego w niniejszej sprawie winna więc wynosić 900 zł.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne i dlatego podlega oddaleniu.

W niniejszej sprawie bezsporna pozostaje okoliczność, iż wnioskodawczyni jest stroną przegrywającą proces na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego i dlatego na zasadzie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. zobowiązana jest do zwrotu przeciwnikowi procesowemu poniesionych kosztów procesu, które w niniejszym przypadku sprowadzają się do kosztów zastępstwa procesowego. Nie budzi również wątpliwości stron ani Sądu fakt, iż wynagrodzenie radcy prawnego reprezentującego organ rentowy winno być liczone od wartości przedmiotu sporu.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego Sąd pierwszej instancji niezasadnie przyjął jednak, iż wartość przedmiotu sporu w przedmiotowym przypadku odpowiada wartości składek określonej przez organ rentowy na rozprawie na kwotę 5961 zł. W ocenie Sądu drugiej instancji bezpodstawne są również twierdzenia żalącej, iż wartość przedmiotu sporu winna stanowić różnicę pomiędzy składką uiszczoną przez płatnika a ustaloną w zaskarżonej decyzji przez organ rentowy. W decyzji z dnia 6 grudnia 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. nie określił bowiem należności składkowych, które powinny być uiszczone z tytułu spornej umowy. Wysokość należnych składek na ubezpieczenie społeczne i zdrowotne nie stanowiła zatem istoty niniejszego sporu.

Sąd drugiej instancji podziela natomiast stanowisko zawarte w licznych orzeczeniach Sądu Najwyższego, że w sprawach, w których przedmiotem sporu nie jest wysokość zobowiązania składkowego, ale wysokość samej podstawy wymiaru – wartość przedmiotu zaskarżenia stanowi różnica pomiędzy zadeklarowaną przez płatnika składek podstawą wymiaru składek a podstawą wymiaru określoną przez organ rentowy za sporny okres (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2017 r, sygn. II UZ 59/17, LEX nr 2397614, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 listopada 2013 r., sygn. II UZ 61/13, LEX nr 1396417, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 listopada 2016 r., sygn. I UZ 41/16, LEX nr 2191449).

W realiach niniejszej sprawy wartość przedmiotu sporu winna być zatem liczona jako suma różnic w podstawach wymiaru składek zadeklarowanych przez płatnika oraz przyjętych przez organ rentowy w zaskarżonej decyzji za okres od marca 2017 roku do września 2017 r. Suma ta wynosi 14 900 zł.

Zgodnie z § 2 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2016 r. poz. 1667 ze zm.) wynagrodzenie radcy prawnego przy wartości przedmiotu sporu od 10 000 zł do 50 000 zł wynosi 3600 zł. Taka kwota należałaby się zatem organowi rentowemu tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Jednakże w związku z faktem, iż postanowienie o zwrocie kosztów procesu zostało zaskarżone jedynie przez wnioskodawczynię Sąd Apelacyjny nie mógł orzec na niekorzyść strony

składającej środek zaskarżenia i podwyższyć kwoty zasądzonej przez Sąd Okręgowy na rzecz pozwanego (art. 384 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c.). Jednocześnie Sąd drugiej instancji nie miał podstaw do uwzględnienia zażalenia wnioskodawczyni M. Ś. (1).

Mając powyższe na uwadze Sąd drugiej instancji na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. orzekł jak w postanowieniu.